LAMA OLE NYDAHL

TIMANTTIPOLKU

TIIBETIN BUDDHALAISUUS KOHTAA LÄNNEN

Timanttipolku

LAMA OLE NYDAHL

Timanttipolku

Tiibetin buddhalaisuus kohtaa lännen

Suomentaneet

Raija Cser ja Jyrki Papinniemi

USKONNOLLINEN YHDYSKUNTA TIMANTTIPOLKU

HELSINKI 2020

Omistettu H.P. 17. Karmapalle Thaye Dorjelle,
oppilailleni ja perheelleni

Alkuteos:

Lama Ole Nydahl: *Entering the Diamond Way: Tibetan Buddhism Meets the West*.
Blue Dolphin Press: Grass Valley, California, 1999

© 2020 Uskonnollinen yhdyskunta Timanttipolku
www.buddhalaisuus.fi

Takakannen kuva: Gerhard Poschung
Kannen suunnittelu: Paula Salviander

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-2067-7

Sisällysluettelo

Häämatka 9
Läpinäkyvä lama 37
Vapaus vankilassa 49
Maitse Nepaliin 57
Musta kruunu 67
Unohdettu laakso 85
Šerpojen maassa 97
Viimeinen trippi 121
Turvaudumme Buddhaan 129
Tie Bhutaniin 147
Kalu Rinpochen oppilaina 163
Karmapa näyttää suunnan 177
Kotona Sonadassa 189
Harjoituksen vakiinnuttaminen 197
Astuminen bodhisattvan polulle 209
Ensimmäinen paluu 215
Eteläiset leirit 229
Elämä – uni 237
Työ alkaa 243

D. C. CENTRE
RUMTEK, SIKKIM,
INDIA.

H. H. SHAMARPA

11-8-1983

To Whom It May Concern.

This is to certify that Mr. Ole Nydahl, Denmark, is appointed Buddhist Master, and that he transmits the blessing and activity of the Karma Kagyud Lineage.

His qualifications are these: He has been a close, personal disciple of H.H. the Gyalwa Karmapa since December 1969, when he met Him at the Swayambhu Stupa in Nepal, and he has taken initiations and Mahamudra teachings from His Holiness and the highest Kagyud Lamas which he has practiced accordingly.

For the last 10 years he has been starting centres, teaching and protecting the practitioners all over the world on the request of His Holiness, and he is fully qualified in guiding meditations and leading people in the Dharma.

His wide-ranging activity has been of great benefit for countless students so far, and it is my request that Mr. Ole Nydahl may be recognized in accordance with the above declaration and receive all help in his important work.

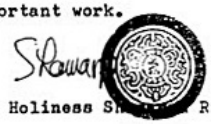

His Holiness S[illegible] Rinpoche

Esipuhe

Rakkaat ystävät!

Tämän kirjan englanninkielinen laitos vuodelta 1999 ei paljon johdantoa kaipaa. Ennen kuin kirja oli määrä kääntää kuudelle Itä-Euroopan kielelle ja hollanniksi, luin sen läpi ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun se oli alun perin käännetty vuonna 1985.*

Ei ole epäilystäkään, että englantini on parantunut noista päivistä ja saatte nyt hyötyä siitä. Olen lisäksi selventänyt joitakin epämääräisyyksiä ja tehnyt muutamia päivityksiä väärinkäsitysten välttämiseksi. Nyt on ilmestynyt myös kirjan jatko-osa *Riding the Tiger* ('Tiikerillä ratsastaen'), joka kertoo ensimmäisestä 25 vuodesta Timanttipolku-keskusten perustamisessa ympäri maailman, sekä Tomek Lehnertin kirja *Rogues in Robes* ('Ryökäleitä munkinkaavussa'), joka kertoo Kiinan viimeaikaisista vaikutuspyrkimyksistä Tiibetin buddhalaisuuteen. Molemmat on kustantanut Blue Dolphin Publishing.

Osoitan kiitokseni Carol Aronoffille kirjan ensimmäisestä laitoksesta ja Sarah Kalffille ja Charlotte Weberille, Stewart Jarvisille ja Hannahille auttamisesta tällä kertaa.

TCH ja lama Ole
Perth, Länsi-Australia
Suojelijakuun dakinipäivä, helmikuu 1999

---

* Teos ilmestyi alun perin saksaksi vuonna 1979: Lama Ole Nydahl: *Die Buddhas vom Dach der Welt, Mein Weg zu den Lamas*. Eugen Diederichs Verlag, Köln.

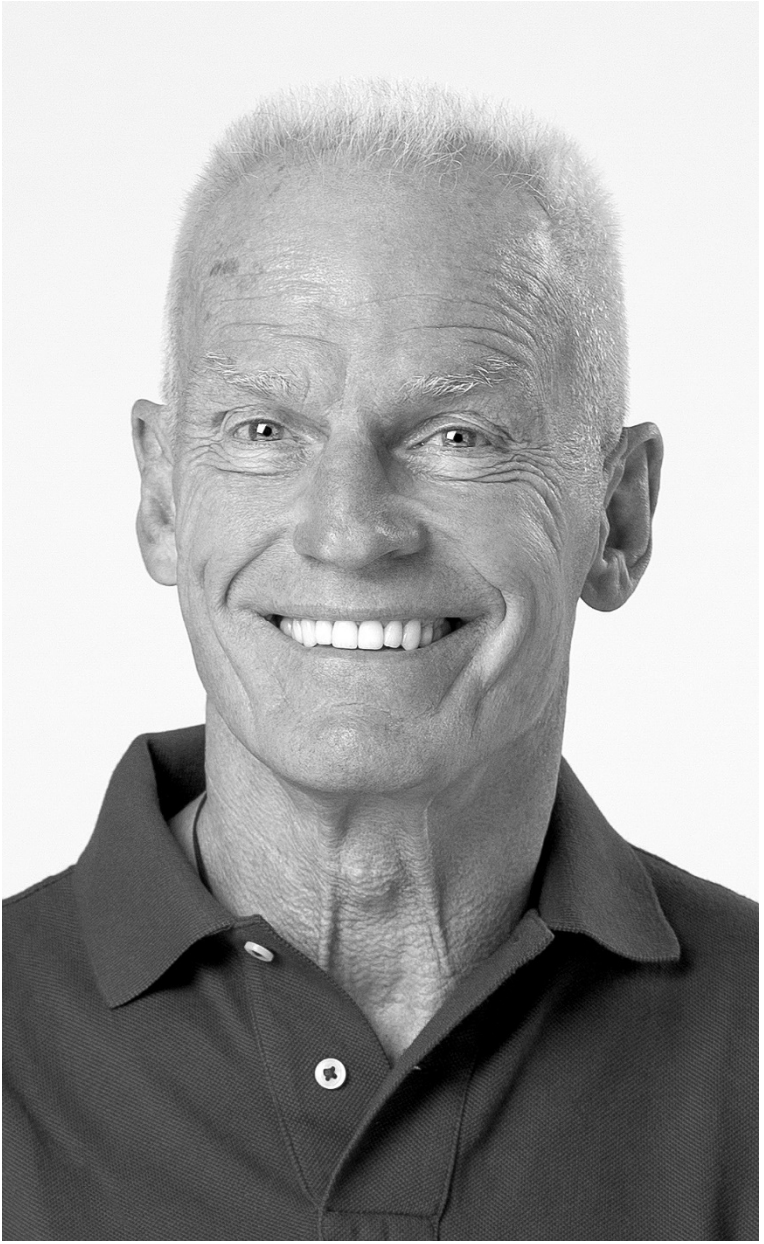

Lama Ole Nydahl

LUKU 1

Häämatka

Nepalin valinta häämatkamme kohteeksi kesällä 1968 ei ollut lainkaan huono ajatus. Elettiin sitä aikaa historiassa, jolloin Euroopan varhaisilla ja vielä idealistisilla hippipiireillä ja Tiibetin buddhalaisuuden vanhoilla koulukunnilla oli mahdollisuus kohdata. Tämä tarjosi ensiksi mainituille hyödyllisen suunnan ja viimeksi mainituille mahdollisuuden olla jäämättä pölyttymään museoihin ja säilyä sen sijaan elävänä harjoituksena. Seurasi vuosien matkustelu Pohjois-Euroopan vihreiden alankojen ja Himalajan jäisten vuorenhuippujen välillä, mistä sitten kehittyi se maallikkojen ja joogien Timanttipolku-buddhalaisuus, jonka tunnemme tänä päivänä. Läntisen idealismin ja älyllisen aasialaisen materialismin kohtaaminen ensi kertaa historiassa avasi nyt eteemme mielen potentiaalin huimaavia ja aiemmin kokeilemattomia puolia.

Ihastuttava vaimoni Hannah*, minä itse ja myöhemmin niin monet hienot ystävämme huomasimme löytäneemme työvälineen elämän hallitsemiseksi. Timanttipolku muuttaa taitavasti tietoisuuden häiritsevät tilat mitä nautinnollisimmaksi kirkkaudeksi ja iloksi. Täysin käytännöllisellä tavalla se tekee mahdolliseksi hyödyntää elämän jokaista osa-aluetta vapautumiseen ja valaistumiseen.

Noiden vuosien aikana saimme yhdessä jännittävien salakuljettaja- ja muiden seikkailunhaluisten ystäviemme kanssa mahdollisuuden viettää aikaa korkeimpien tiibetiläisten ja bhutanilaisten lamojen seurassa. Heidän esimerkkinsä ja tavattoman taitavat opetuksensa inspiroivat meitä. Huolellisen tarkastuksen jälkeen he valitsivat meidät kumppaneikseen tuomaan tehokkaat välityksensä ja meditaationsa länteen.

Tämän kirjan tarkoitus on kertoa, mitä tapahtui, kun kahden niin erilaisen mutta arvokkaan kulttuurin parhaat puolet kohtasivat. Kirjan jatko-osa *Riding the Tiger* ('Tiikerillä ratsastaen') kuvaa työn myöhempää kehittymistä. Tämä on saattanut olla ainoa kerta

---

* *Suom. huom.* Hannah Nydahl menehtyi 1.4.2007 taisteltuaan puoli vuotta syöpää vastaan.

historiassa, kun kahden kehittyneen sivilisaation kokeneet edustajat ovat niin tietoisesti halunneet oppia toisiltaan sen, mikä niissä on parasta. Viime vuosien traagisten menetysten jälkeen, nyt kun useat vanhat, täyden sisäisen ja salaisen välityksen haltijoina toimineet lamat ovat kuolleet, tuntuu hyvältä julkaista kirja, joka jakaa tuon ensitapaamisen tunnelman.

Hannah oli 22- ja minä 27-vuotias, kun kohtasimme ensimmäistä kertaa elävän timanttipolkubuddhalaisuuden.* Vanhempamme toimivat korkeakouluopettajina Kööpenhaminan pohjoispuolella. He olivat hienoja ihmisiä, ja saimme kasvaa maailmassa, joka oli täynnä uskoa ihmisen perushyvyyteen. Vaikka kasvoimme varhaislapsuudesta asti täysin humanistisessa elinympäristössä, minulla oli toistuvia, jännittäviä unia sodasta vuoristoalueilla, joita en ollut koskaan nähnyt. Taistelin niissä pyöreäkasvoisia sotilaita vastaan suojellen miehiä, joilla – silloisen ymmärrykseni mukaan – oli punaiset naisten vaatteet. Vasta 25 vuotta myöhemmin tavattuani ensi kertaa tiibetiläisiä munkkeja Nepalissa ymmärsin, keitä olin nähnyt, ja vasta 45 vuotta myöhemmin salaisella matkalla kiinalaisten miehittämässä Itä-Tiibetissä näin ne vuoret ja kylät, joita suojellakseni olin taistellut.

Myös tässä elämässä olin aina taistellut automaattisesti kaikkea suurempaa vastaan, joka pyrki rajoittamaan vapauttani, olipa kyse sitten ihmisistä tai järjestelmistä. Hannah oli aivan yhtä itsenäinen kuin minä, mutta käsitteli asiat sisäisesti sen sijaan, että olisi murskannut ulkomaailman asioita.

Vapauduttuani pakollisesta asepalveluksesta syksyllä 1961 (armeija olisi mielellään hankkiutunut minusta eroon jo aiemmin), olin yksi ensimmäisistä tanskalaisista, jotka polttivat pilveä. Näin kutsuimme tätä kasvia, jota on sittemmin nimitetty ruohoksi, naurutupakaksi ja moneksi muuksikin. Olin juuri suorittanut filosofian tutkintoni parhain arvosanoin ja tuntenut aina palavaa kiinnostusta kaikkeen, mikä liittyi mielen tuntemiseen. Odotin saavani lukemattomia uusia oivalluksia tältä ja myöhemmin muilta tajuntaa muuntavilta aineilta ja annoin niiden näyttää suunnan elämälleni

---

* *Suom. huom.* Termi ”timanttipolku” pienellä alkukirjaimella kirjoitettuna tarkoittaa yleisellä tasolla ”vajrayanabuddhalaisuutta” (sanskr *vajrayāna*, tiib. *dorje thegpa*). Isolla alkukirjaimella kirjoitettuna ”Timanttipolku” viittaa puolestaan lama Ole ja Hannah Nydahlin perustamiin Timanttipolku-buddhalaisiin karma-kagyü-maallikkokeskuksiin, niiden toimintaan ja niissä tehtäviin timanttipolkuharjoituksiin.

seuraavina vuosina. Koska ajattelin niiden tuottavan merkittävää hyötyä tunteville olennoille, päätin laatia jatkotutkielmani Aldous Huxleystä ja hänen teoksestaan *The Doors of Perception* (suom. *Tajunnan ovet*).

Sillä välin kun vietin muutaman seuraavan vuoden opiskellen Tanskassa ja Saksassa ja aivoni saivat kemiallisten hyökkäysten lisäksi kokea kovia nyrkkeilyiskuista ja moottoripyöräonnettomuuksista, Hannah suoritti lukion viimeisiä luokkia.

Tapasimme uudelleen monien kohtaamistemme paikassa: Kööpenhaminan yliopiston ruokalassa nimeltä Kannibaali. Kun olin kymmenen- ja Hannah viisivuotias, olin näyttänyt hänelle Kööpenhaminan pohjoisosan metsissä, kuinka rakentaa majoja puunoksista. Vaikka tytöt eivät olleet kovin hyviä kiipeilemään puissa ja olivat sen vuoksi arvoasteikollani melko alhaalla, saatoin Hannahin kuitenkin kotiin. Ensi kertaa tässä elämässä olin siis ilmiselvästi rakastunut. Pian tämän jälkeen vanhempani kuitenkin muuttivat pohjoisemmaksi ja yhteytemme katkesi. Nyt melkein 15 vuotta myöhemmin hän seisoi jälleen edessäni uskomattoman kauniina ja sai minut jopa unohtamaan vierelläni seisseen jännittävän, punatukkaisen naisen. Vaikka Hannah oli ollut jo neljä vuotta kihloissa, muutimme pian yhteen.

Maaliskuussa vuonna 1966, 25-vuotissyntymäpäivänäni, kokeilin ensimmäistä kertaa LSD:tä. Olin palaamassa kotibileisiin keskiaikaisen Kööpenhaminan sittemmin jo täysin muuttuneita katuja pitkin, kun jokin veti minua kapean portin läpi yksinäisen lyhdyn valaisemalle pihalle. Tiesin, että siellä odotti jokin hyvin erityinen kokemus. Pysähdyin talon eteen, jossa oli syvät, tyhjät ikkunat, ja kuulin itseni sanovan sille: ”Nyt näytä minulle kaikki!”. Ympäristöni alkoi liikkua ja hengittää yhä voimakkaammin, ja sädehtivät valkoiset valopyörteet alkoivat lähestyä minua. Tunsin, ikään kuin koko universumin energiat olisivat virranneet minuun ja räjähtäneet avaruuteen. Ajaton, säteilevä intensiteetti läpäisi kaiken. Palatessani takaisin juhliin kykenin vain sanomaan: ”En tiedä, mitä se oli, mutta kaikki on hyvin.”

Pian tämän jälkeen Hannah liittyi seuraani näiden tietoisuuden toisten tasojen kartoittamisessa. Nytkin hänen kokemuksensa olivat aina syviä ja lämpimiä. Yhdessä 20–30 ystävämme kanssa muodostimme ensimmäinen yhtenäisen pohjoiseurooppalaisen ryhmän, joka kokeili kaikkia noina vuosina markkinoille tulleita mieltä muuntavia

aineita, mutta emme ilmeisestikään oppineet paljoa. Uskoimme yhä niiden kykyyn valaista ja hyödyttää, vaikka parhaiden ystäviemme kehot ja mielet alkoivat romahtaa niiden käytöstä. Antaisin kaikkeni saadakseni heidät kaikki takaisin, mutta useimmat heistä ovat jo kuolleet – yleensä erittäin epämiellyttävällä tavalla. Jotkut heistä ovat puolestaan niin eksyneitä omiin sfääreihinsä, että heihin ei ole mahdollista saada enää mitään yhteyttä tässä elämässä. Tänä päivänä meillä on vain yksi huumeita koskeva neuvo: pysykää erossa niistä. Huumeet ryöstävät alitajunnan ja jättävät ihmisen tyhjäksi. Vahinko, joka ei ilmaannu välittömästi, tulee esiin myöhemmin, ja sitä on vaikea korjata. Valaistumisen saavuttamiseksi tarvitsemme vain luonnollisen mielen sellaisena, kuin se on tässä ja nyt, sekä oikeat menetelmät.

Tuohon aikaan opetin englantia korkeakoulun iltakursseilla. Usein toistuvilla lomillamme teimme lyhyitä retkiä Pohjois-Afrikkaan, Libanoniin ja Afganistaniin tuodaksemme hasista ystävillemme. Vuonna 1967 lentomatkalla Indonesiaan (vielä huonovointisena hiljattaisesta hepatiitista ja 34 kiloa kultaa liian tiukan liivini alla), kun olimme Bombayn* pohjoispuolella, näin säteilevien pilvimuodostelmien lähestyvän Himalajan suunnalta. Ne olivat niin kauniita ja tekivät minuun niin syvän vaikutuksen, että yhtäkkiä tiesin, että meidän täytyi matkustaa sinne, mistä nämä pilvet tulivat. Jokin odotti meitä siellä, jokin tärkeä.

Pysähdys ulkomailla matkalla Indonesiaan

Toukokuussa 1968 Hannah ja minä menimme naimisiin. Se oli viisainta, mitä olimme siihen mennessä tehneet. Hannah oli 22- ja minä 27-vuotias lähtiessämme häämatkalle Nepaliin.

* Nykyään viralliselta nimeltään Mumbai (*suom. huom.*)

Hääkuva sanomalehdessä

Olin ollut jo matkalla sinne maitse vuonna 1966, mutta Intian ja Pakistanin välinen sota oli pysäyttänyt kaikki Afganistaniin kolmeksi viikoksi. Se riitti siihen, että sain Aasian hirvittävimmän punataudin. Oli mielenkiintoinen kokemus liftata ja kävellä takaisin kohti Eurooppaa 23 kiloa kevyempänä ilman rahaa ja myydä verta matkan varrella oleviin sairaaloihin.

Tällä kertaa emme halunneet tehdä mitään pysähdyksiä matkallamme. Samana päivänä, kun oppilaani olivat suorittaneet tenttinsä, otimme vanhan Volkswagen-bussin ja Hampurissa odottaneen käytetyn kuplavolkkarin ja läksimme vain ajamaan kohti etelää. Claes ja Christian, joka oli hankkinut minulle ensimmäisen jointtini, ja hänen vaimonsa lähtivät mukaamme. Christian istui nyt pyörätuolissa. Hän oli hypännyt ulos ikkunasta tripin aikana ja murtanut selkänsä, joten ajaminen jäi Hannahin, Claesin ja minun tehtäväksi. Claes sai kuitenkin pian tarpeekseen Iranin 55 asteen helteestä, kaikkialla leijuvasta pölystä ja päällystämättömästä pyykkilaudasta, joka tuolloin toimitti tien virkaa aavikon halki. Halusimme kuitenkin päästä hinnalla millä hyvänsä Nepaliin mahdollisimman nopeasti ja saavutimmekin Afganistanin rajan ennätyksellisessä kuudessa päivässä ja yössä. Christian ja hänen vaimonsa halusivat jäädä Kabuliin tajunnan räjäyttävän

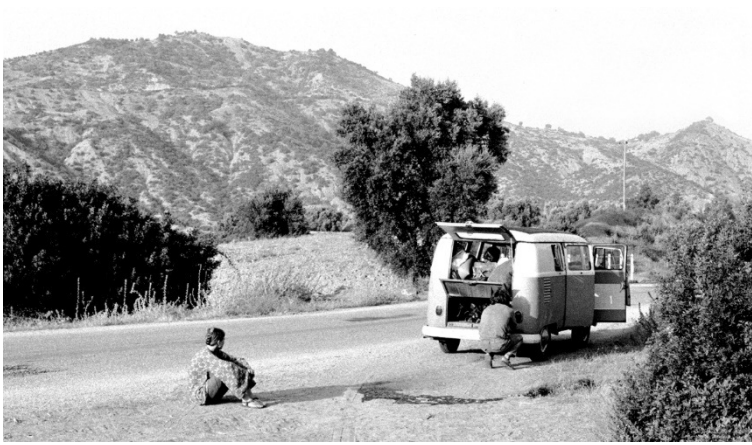

Korjaamassa vanhaa VW-minibussia

hasiksen pariin, joten jätimme heidät kyydistä ja myimme pikaisesti bussimme summalla, jolla rahoitimme koko matkan. Tuskin saimme tämän tehtyä, kun Hannah kävi läpi sen, minkä olin itse kokenut täällä kaksi vuotta aiemmin. Hän sai hirvittävän ripulin, onneksi kuitenkin hotellissa, jossa oli wc. Seuraavana päivänä kannoin antibioottoja pursuavan Hannahin bussiin, joka veisi meidät Khyberin solan kautta kauemmaksi itään Pakistanin ja Intian pohjoisille alangoille.

Kabulissa olimme tavanneet tanskalaisia, jotka restauroivat maailman suurinta Buddha-patsasta. Se on 53 metriä korkea ja sijaitsee Bamiyanissa, päivän linja-automatkan päässä Kabulista pohjoiseen. Se on yksi niistä kulttuuriaarteista, jotka talibanit vuonna 1996 vannoivat tuhoavansa, koska ne eivät ole islamilaisia. Se voi edelleenkin tapahtua, jos he valtaavat Pohjois-Afganistanin.* Nämä tanskalaiset tiesivät paljon alueen aiemmin rikkaan buddhalaisen kulttuurin jäänteistä. Vaikka paljon oli tuhottu jo tuhat vuotta sitten, kun muslimit katkaisivat patsailta nenät poistaakseen niiden voiman, 1960-luvun lopulla riitti silti paljon nähtävää. Aleksanteri Suuren (k. 323 eaa.) jälkeen täällä kukoisti Gandharan kulttuuri. Sen taide on helposti tunnistettavissa viiksekkäistä buddhista. Ne ilmentävät kreikkalaisten ja intialaisten elementtien sekoitusta, joka ilmaantui alueelle Aleksanteri Suuren valloitusten jälkeen. Peshawarin museon kokoelma Pakistanissa on vaikuttava. Oli kuitenkin outoa

Kaupankäyntiä Kabulissa (1968)

* *Suom. huom.* Talibanit tuhosivat Bamiyanin Buddha-patsaat keväällä 2001.

Intia junasta nähtynä

nähdä hiljattain anastettuja, ylpeästi esille pantuja intialaisia aseita keskellä tätä muuten hyvin järjesteltyä, englantilaisten ajalta peräisin olevaa kokoelmaa.

Tuntui hyvältä saapua Intiaan. Tunsimme eron jo rajalla. Jätettyämme taaksemme islamilaisten maiden jännittyneen, seksuaalisesti turhautuneen ilmapiirin, jossa minun oli jatkuvasti täytynyt työntää ihmisiä pois Hannahin kimpusta, tunsimme todellista helpotusta. Firozpur oli seuraava kaupunki, ja sieltä pääsi junalla New Delhiin. Tuohon aikaan Nepalin viisumit täytyi hankkia sieltä. Nykyään viikon lupia saa rajalta. New Delhi on kaupunki, jonne ihmiset menevät hoitamaan paperiasiansa, mutta yksikään turisti ei viivy siellä kauempaa kuin on tarpeen. Ainoastaan läheisestä vanhasta Delhistä voi löytää sen Intian aistivaikutelmien (nykyään pääasiassa melua) pittoreskin valtameren, josta jotkut länsimaalaiset saattavat nauttia, ainakin niin kauan, kuin heillä on rahaa ja siten vapaus lähteä pois. Jos joutuu jäämään näiden tuijottavien ihmismassojen joukkoon, ei ole muuta tehtävissä kuin kehittää suurta kärsivällisyyttä.

Delhissä tapasimme ensimmäistä kertaa hinduguruja, jotka saivat meidät ajattelemaan lukukausimaksujemme takaisin vaatimista. He eivät kuitenkaan tehneet meihin pysyvää vaikutusta. Emme koskaan tunteneet todellista yhteyttä heihin, emmekä sitä halunneetkaan. He olivat aivan liian henkilökohtaisia ja makeilevia. Saimme joka tapauksessa vaikuttavan osoituksen joistain kyvyistä, joita heidän menetelmillään on mahdollista saavuttaa. Tämä tapahtui Connaught Circusissa, jonka englantilaiset jättivät intialaisille jäähyväislahjaksi ja jonka on sanottu hämmentävän näitä entisestään. Tästä

Kauppapaikka Intiassa

keskuksesta, joka on täynnä ravintoloita ja turistikauppoja, kadut avautuvat säteinä suurlähetystöihin ja huviloihin. Kaikki, mitä New Delhissä tuolloin tapahtui, tapahtui täällä.

Kävellessämme arkadien alla eteemme astui vanha intialainen mies turbaani päässään. Hän mutisi jotain ”onnekkaasta otsasta” ja työnsi käteeni kolme paperirullaa. Viuhtoen kasvojeni edessä hän sai huomioni kiinnittymään käsiinsä. Samaan aikaan hän katsoi suoraan silmiini ja pyysi minua nimeämään jonkin hedelmän. Ajattelin kokonaista hedelmien riviä, joukossa sellaisia, joista hän ei ollut luultavasti koskaan kuullutkaan. Samalla, kun pohdin, olisiko sopivaa vitsailla näin vanhan miehen kustannuksella, olin jo sanonut ”omena”. Hän näytti hyvin onnelliselta, otti yhden paperirullista kädestäni ja avasi sen. Siinä luki ”omena”. ”Nimeä nyt jokin kukka”, hän painosti, ja jokseenkin sama tapahtui kuin aiemmin. Ajatellessani hibiskuksia ja muita eksoottisia kasveja – hypnoottisen vaikutuksen johdosta puolittain transsissa, puolittain tietoisena – ajatus ja kuva ruususta ilmaantui mieleeni. Koska en halunnut häiritä tapahtumien mielenkiintoista kulkua, sanoin: ”Ruusu.”

Tietenkin toisesta paperinpalasesta löytyi kirjoitettuna ”ruusu”. Se sai miehen hyppimään innosta entistä enemmän. Kolmannessa kokeessa, jossa minun tuli mainita numero yhden ja kymmenen

Tämä on mukaansatempaava kertomus Ole ja Hannah Nydahlista, jotka vuonna 1968 häämatkallaan Nepalissa saivat esimakua elävän timanttipolkubuddhalaisen välityksen voimasta. Seuraavalla Kathmandun-matkallaan he tapasivat laman, jolla oli epätavallisia henkisiä kykyjä, ja vuonna 1969 heistä tuli Hänen Pyhyytensä 16. Gyalwa Karmapan, suuren tiibetiläisen mestarin ja karma-kagyü-linjan johtajan, ensimmäiset länsimaalaiset oppilaat. Jännittävillä matkoillaan Pohjois-Euroopan vihreiltä alangoilta Himalajan lumisille huipuille he pääsivät osallisiksi lukuisten tiibetiläisten lamojen taitavista opetuksista. Tämä kirja ei ole ainoastaan kiehtova kuvaus nuoren tanskalaisen hippipariskunnan henkisestä odysseiasta, vaan se toimii samalla myös johdantona Tiibetin buddhalaisuuden rikkaisiin menetelmiin, joiden avulla elämän voi muuntaa rajattomaksi iloksi ja vapaudeksi.

”Todellisuudessa ei voi välittää mitään muuta kuin sen, minkä on itse suoraan kokenut, ja syynä siihen, miksi monet teistä pystyvät samaistumaan siihen, mitä meille tapahtui, on se, että syvällä sisimmässämme olemme hyvin, hyvin samanlaisia.”

– Lama Ole Nydahl

29.53
978-952-80-2067-7